

εἴπωσιν; Ἄν τολμήσωσι νὰ εἴπωσι τί αὐτὸς ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς ἐκοσμοῖται αὐτὰς διὰ τῶν ἐξῆς, σεβόμενος καὶ ἐκπληρῶν τὴν αἴτησιν καὶ τοὺς λόγους τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητροῦ.

«Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρῖαι λίθιναι ἕξ κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων, χωροῦσαι ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς»

Ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς ἱστορεῖ, ὅτι ἐκεῖ, πιθανῶς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἐστιατορίου, ἦσαν τοποθετημέναι ἕξ ὑδρῖαι, ἧτοι σκεύη, οὐχὶ κεράμιοι, ὅπως ἔχομεν σήμερον ἐν χρήσει, ἀλλὰ λίθιναι ἐκ Πέτρας μεγάλαι καὶ ἁερεῖαι. Ἐκείντο δὲ ἐκεῖ σταθερῶς, ὡς φαίνεται, «κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων» ἧτοι πρὸς καθαρισμόν διαφόρων ἀντικειμένων, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι ὁσάκις εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκαθαρίζοντο, πλύνοντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὰ ποτήρια καὶ τὰ διάφορα ἐπιτραπέζια σκεύη (Μάρκ. Ζ'. 3,5). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἔπλυνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, τὰ ποτήρια διὰ τὸ ὕδωρ καὶ διὰ τὸν οἶνον, πάντα τὰ σκεύη τῆς Τραπεζῆς, τὰς κλῖνας καὶ πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα. Αἱ ἕξ δὲ ἐκείναι ὑδρῖαι ἦσαν κεναί, καὶ ἀρκετοῦ μεγέθους, διότι ἐχώρουν ἀνά δύο ἢ τρεῖς μετρητάς ἐκάστη. Ἦτο δὲ ἡ μετρητὴ ἐλληνικὴν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν μέτρον. Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἶδεν, ὡς Θεός, τὸν καιρὸν κατάλληλόν καὶ τὸ θαῦμα νὰ φανῇ, ὅτι ἐτελεῖτο διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως, τότε λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας ταῦτα:

«Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Γεμίσατε τὰς ὑδρῖας ὕδατος, καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω».

(ἀκολουθεῖ)

Ἄρχιμ. Διον. Παπανικολόπουλος

Κοσμολογικαὶ μελέται.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ διακόσμησις τῶν ἀπλανῶν.

Οὐδὲ πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι οἱ ἀστέρες οὗτοι εἶνε εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε διεσπαρμένοι ἀνευ σχεδίου ὀρισμένου καὶ χωρὶς συνεκτικῶν δεσμών. Οὐδαμῶς! Ἡ τάξις ἢ ἐπικρατοῦσα εἰς τὸ ἰδικόν μας σύστημα, αὐτὴ καὶ ἐκεῖ ἐπικρατεῖ, διακοσμοῦσα καὶ συναπαρτιζοῦσα ὀργανωμένα συστήματα ἀπὸ τὰς μυριάδας ταύτας. Οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι ἦσαν οὕτω πεπεισμένοι περὶ τῆς εὐτάκτου ταξινομήσεως τῶν ἀπλανῶν, ὥστε πόρρω τοῦ νὰ βλέπουν σύγχυσιν τινα ἐν αὐτοῖς, ἀπεναντίας ἐνέβλεπον ζωγραφήματα ἀναπαριστῶντα τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν, ἧς τὰ ἐπισημότερα πρόσωπα καὶ γεγονότα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐπὶ καμμεγίστου χάρτου ἐσχεδιάσθησαν. Κατ' αὐτοῦς, ἐδῶ ἢ Ἄργον διέπλεε τὰς θαλάσσας πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ. Ἐδῶ ὁ Ὠρίων παρίστατο θηρεύων καὶ μετὰ θάνατον. Ἐδῶ ὁ Περσεὺς ἐπέστρεφε νικητὴς μετὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης ἀνά χεῖρας. Ἐδῶ ἢ Ἀνδρομέδα, προσδεμένη ἐπὶ βράχου, προσέμενεν ἐναγωνίως νὰ καταδροχθῆσθαι ὑπὸ τοῦ τέρατος. Ἐδῶ ἢ χρυσοῦν κόμη τῆς Βερενίκης ἐκυμάτιζεν ὡς ἱερά εἰς τὴν Ἀφροδίτην

προσφορά. Ἐδῶ καὶ ἑπτὰ ἐσαλάγιζον Πλειάδες, Ἀλκυονὴ καὶ Μαῖα καὶ Ἥλεκτρα καὶ Ταυγέτη καὶ Στερόπη καὶ Κελαινὴ, καὶ ἡ ἡμιλάμπουσα τεθλιμμένη Μερόπη, ἧς ἡ τύχη ὑπῆρξεν ἀνομοία πρὸς τὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον. Ἐδῶ πλείσται ἄλλαι ἀπεικονίζοντο ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Οὕτω προήλθον οἱ ἀστερισμοί, δι' ὧν καὶ μέχρι σήμερον αἱ διαφοραὶ τῶν ἀπλανῶν σωρεῖται διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων. Ἀλλ' ἡ νεωτέρα Ἀστρονομία, ἐνῶ ἄφ' ἐνός διετήρησε τὰς ὠραίας ταύτας ὀνομασίας, ἀφ' ἑτέρου ἀνεκάλυψε τόσας νέας ἁρμονίας καὶ συμπαθείας καὶ σχέσεις καὶ διακοσμήσεις τῶν ἀπλανῶν, ὥστε ἐνώπιον αὐτῶν καὶ ἡ ὄψις τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἡ κόμη τῆς Βερενίκης καὶ ἡ λαμπρῶν τοῦ χρυσοῦ δέρατος καὶ ἡ καλλονὴ τῶν τοῦ Ἀτλαντος θυγατέρων νὰ ἀμαυροῦνται.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲν ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἀστέρες οὗτοι καταχρηστικῶς ὀνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀπλανεῖς, διότι καὶ αὐτοὶ πλανῶνται καὶ κινεῖνται καὶ τρέχουν εἰς τὸ διάστημα, πότε ἀνά δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες, τῆς ἡμερίας οὐσῆς ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔπου καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος μας, ὁ παρά τινων θεωρούμενος ἀκίνητος, κινεῖται ὡς περὶ κέντρον περὶ ἄλλον ἥλιον μεγαλειτέρον του. Ἐπειτα δὲ ὅτι εἶνε σώματα αὐτόφωτα καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἥλιοι, παρόμοιοι κατὰ τὴν λάμψιν καὶ τὴν θερμὴν καὶ τὴν ἐλκυστικὴν δύναμιν πρὸς τὸν ἰδικόν μας διὸ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦσιν ἐστίας πλανητικῶν συστημάτων, ὧν μέχρι τοῦδε ἀνεκαλύφθησαν ἑξακισχίλια, στροβιλίζοντα ἀνά τὰς μαρμαίρουσας τῶν οὐρανῶν αἰθούσας μετὰ τοὺς ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἄφραν εἰς πλανήτας τῶν καὶ τὴν πολυμελῆ των ἀκολουθίαν.

Ὁ δὲ πάσης γέμον ἐκπλήξεως καὶ μεταβιβάζον ἡμᾶς εἰς ἄλλην τῶν πραγμάτων ὄψιν: Ἐκ τῶν συστημάτων τούτων πολλὰ δὲν ἔχουν ἓνα καὶ μόνον ἥλιον ὡς τὸ ἡμέτερον σύστημα, ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἢ καὶ περισσοτέρους ἥλιους, ποιοῦντα μαιανδρίους καὶ λαβυρινθώδεις ἐλιγμούς περὶ ἐστίας πολλαπλᾶς. Τῶν δὲ παραδόξων τούτων ἡλίων τὸ φῶς δὲν ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἰδικοῦ μας ἥλιου· ἀλλ' ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκπέμπουν λάμψιν λευκὴν, ἄλλοι ἐρυθρὰν, ἄλλοι κιτρίνην, ἄλλοι κυανὴν καὶ ἄλλοι πρασίνην. Οὕτω λ. χ. εἰς τὸν ἀστερισμόν τῆς Ἀνδρομέδας ὑπάρχουν τρεῖς ἀστέρες, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς εἶνε ἐρυθρός, οἱ δὲ δύο ἄλλοι πράσινοι, ὡσεὶ ἦσαν σμάραγδοι. Ὁ δὲ Ἄρκτουρος εἶνε πορφύρεος. Ὁ δὲ Κάσιωρ εἶνε πράσινος. Ἡ δὲ Αἰξ εἶνε κιτρίνη. Ὁ δὲ Σείριος εἶχε μὲν τὸ πάλαι μορφήν ἐρυθρὰν, τελευταίως δὲ ἔγεινε λευκός. Ὁ δὲ ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου Σταυροῦ περιλαμβάνει περὶ τοὺς ἑκατὸν κυανοχρόους καὶ ἐρυθροχρόους ἥλιους, ὅστινες εἰς τὸ τηλεσκοπίον ἀποκαλύπτουν τὴν ὄψιν ἐκπαγοτάτου διαδήματος, ἐκ πολυτελῶν λίθων ἀπαστράπτοντος.

Ἐλθὲ τώρα σύ, ἀναγνώστα, νὰ φαντασθῆς τοὺς δεινῶδεις ἐκείνους κόσμους, τοὺς ὁποίους ὡς ἄνθη ποικιλόχρωμα ἀνά τοὺς λειμῶνας τοῦ στερεώματος ὁ Θεὸς ἐφύτευσεν. Ἐλθὲ νὰ φαντασθῆς τὰς ἀφαντάστους ἡμέρας χωρῶν γοητευτικωτάτων, ἅς τινες δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες ἥλιοι συγχρόνως δαδουχοῦσιν ὁ εἰς ἀνατέλλων ἐντεῦθεν, ὁ ἄλλος ἐκεῖθεν· ὁ πρῶτος χρωματίζων τὴν μίαν τῶν ὄψιν με ἀκτίνας ἐρυθράς, ὁ ἄλλος με κιτρινας, ὁ ἄλλος με πρασίνας, ὁ τέταρτος με κυανὰς,

ή και ὅλοι μαζί συμμιγνύοντες τὰ χρώματά των και παράγοντες μίαν ανάλασιν θαυμασιωτάτην. Ἀλλὰ σκοτοδινίαις ἀληθῶς καταλαμβάνει τὸν εὐτελῆ ὀνητὸν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν θεῶν ἔργων. Καὶ ἐνεὸς και συντετριμμένος πρὸ θεαμάτων τῶων, ὅπου ἡ ἀπειρία τοῦ ὄγκου ἀναθαμιλλάται μετὴν ἀπειρίαν τῆς ποικιλίας και ἡ ἀπειρία τοῦ κάλλους μετὴν τῆς στερεότητος, ἐκσπᾶ ἔνθους εἰς τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα θαυμασιὰ ἐπιφωνήματα Προφήτου: «**Μέγας Κύριος, και μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ, και τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον!**»
Κ. Κ. (ἀκολουθεῖ).

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Συνεργάται τῶν ἐπισκόπων.

Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι οἱ τῶν ἀποστόλων διάδοχοι ἀπὸ ἀξιώματος, θέσεως και ἀποστολῆς οἱ δὲ θεολόγοι κληρικοί και λαϊκοὶ εἶναι συναπόστολοι και συνεργάται τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ ἀμπελῶν τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ πάντες οἱ ἐκ τοῦ ναοῦ τρεφόμενοι, διότι ἐνοσοῦνται, ὅτι εἶναι, ὅπως ὀφείλουσιν νὰ εἶναι, και οἱ ἐν τῇ ναῖ δουλεύοντες. «**Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.**» Ἀνάκαθεν τὸ ποίμνιον, τὸ πνευματικῶς τρεφόμενον και ἡθικῶς καταρτιζόμενον και ἐνδυναμούμενον ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων και τῶν συνεργατῶν αὐτῶν ἔτρεφε και συνετήρει αὐτοὺς ἐπαρκῶς και διαρκῶς. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου συντήρησις αὕτη δύναται μὲν νὰ ὀνομασθῇ μισθός, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν εἶναι ἀπόδοσις τροφῶν πρὸς πατέρα και ἀδελφούς ἁγίους ἐκ μέρους πνευματικῶν τέκνων, και ἀδελφῶν τρεφόμενων ὑπ' αὐτῶν διὰ τῆς ζωογόνου ἀδρανίου τροφῆς.

Ἰπεδείξαμεν πολλαχῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι ἐν τῇ χριστιανισμῇ, τῇ θρησκείᾳ τοῦ «**Θ ε ο Ὡ Λ ὄ γ ο υ**», ἐπίσκοπος και ἱερεὺς εἶναι ἀπὸ ἀξιώματος και θέσεως κηρυξ και διδάσκαλος ἡθικῆς τελειότητος και ἀρετῆς λόγιᾳ και παραδείγματι και οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐνασχολήσεων εἰς ἔργα τοῦ κοσμικοῦ «**θ ε α θ ἡ ν α ι**», τῆς κατὰ κόσμον δόξης, και εἰς συγχρονιστικὸν προσωποληψίας συσχηματισμόν. Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἂν τοῦτο δὲν εἶναι, οὐδὲν ἔστιν οὗτος κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ εἶναι τι κατὰ τύπον μόνον. Εἶναι τι ἀτελέστερον τοῦ ἐν τῇ Ἰουδαϊσμῇ και τῇ εἰδωλολατρείᾳ ἱερατείου. Διότι παρ' Ἰουδαίους και εἰδωλολάτραις εἶχον μὲν οἱ λειτουργοὶ τῆς θρησκείας ἐπιτακτικὰ καθήκοντα καθοδηγητικῆς και συγκρατήσεως τοῦ λαοῦ ἐν τῇ θρησκευτικῇ πίστει, ἣν ἐξεπροσώπων, ἀλλὰ δὲν ἦσαν αἱ θρησκείαι ἐκεῖναι, θρησκείαι τοῦ φωτός, τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης και τῆς ἀγάπης, δὲν ἦσαν τῆς προσωπικῆς παρουσίας τοῦ «**Θ ε ο Ὡ λ ὄ γ ο υ**», ἀλλ' ἡ μὲν Ἰουδαϊκὴ ἦτο θρησκεία τῆς ἐπαγγελίας και τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Αὐτρωτής, αἱ δὲ εἰδωλολατρικαὶ ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας κατασκευαζόμενα ὑπ' αὐτῆς κατ' ἔμνευσιν τοῦ περιβάλλοντος ὕλικου κόσμου και τῶν ἀνθρωπίνων ιδιοματῶν και παθῶν. Ἐγὼ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι θρησκεία τοῦ Προσώπου αὐτοῦ τοῦ μετὰ τῶν πιστῶν πάντοτε εὐρισκομένου κατὰ τὸ εἰρημένον. «**Και ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.**» Ἡ ἐμφά-

νσις τοῦ ἐπισκόπου και τοῦ ἱερέως εἶναι ἐμφάνισις ἐκπροσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐκπρόσωπος εἶναι και μιμητῆς ἐν πάσι και ἀπόστολος τῶν ἐντολῶν. Φῶς ὁ Χριστός, φῶς και ὁ ἀπόστολος αὐτοῦ κατὰ τὸ «**Ἔμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου.**» Τὸ φῶς εἶναι «**ὁ Λόγος τοῦ Χριστοῦ.**» Διὰ τοῦτο οἱ Ἀπόστολοι και οἱ Πατέρες δὲν ἐνοσοῦσιν ἐπίσκοπον και ἱερέα μὴ κηρύττοντα συστηματικῶς πρὸς τὸ ποίμνιον τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως και τὰς ἀρχὰς τῆς ἡθικῆς τὰς ἐκ τῆς πίστεως ταύτης ἐπιβαλλομένας. Καὶ διατάσσοσι ῥητῶς και ἀπεριφράστως τὴν ἐκ τοῦ ἀξιώματος καθαίρεισιν και τοῦ ἐπισκόπου και τοῦ ἱερέως ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἀμελοῦντες τοῦ ποιμνίου, δὲν κηρύξωσιν ἐπ' Ἐκκλησίας δύο μόνον Κυριακάς.

Ταῦτα εἶναι σαφῆ και δὲν δύναται καθεὶς νὰ λέγῃ ὅ, τι θέλει και νὰ πράττῃ ὅ, τι θέλει. Αὕτη εἶναι ἡ θρησκεία μας. Ἄν μὲν δυνάμεθα, ἄς ἔχωμεν τὴν θέσιν τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ἰδρυτοῦ και Κυβερνήτου αὐτῆς, ἂν ἔβωας δὲν δυνάμεθα, ἄς ἀπέλθωμεν εἰς ἡσυχαστήριον ἀφίνοντες τόπον εἰς τοὺς δυναμένους. Δυστυχῶς φθάνῃ τοῦ πονηροῦ πνεύματος και ἐκ τῆς ἀδελφίας τινῶν ἐκ τῶν ἰθυόντων τὰ τῆς Ἐκκλησίας και Πολιτείας πράγματα κατέστη πάντοτε δυνατόν νὰ ὑπεισδώσι και νὰ ἐγκαλλίστανται εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἄνθρωποι ἐκμεταλλευταὶ μᾶλλον ἢ ἐκτελεσταὶ τῶν τοῦ Κυρίου ἐντολῶν και παραγγελμάτων. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως θὰ ἦναι πάντοτε ὀλίγιστοι καθ' ἃ ἐδίδαξεν ὁ Κύριος προφητικῶς διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προδότου Ἰούδα ἐπιπροσθέτως εἰς τοὺς ἔνδεκα μάρτυρας τῆς ἀληθείας. Εἶναι ἀόρατοι και ἀσύλληπτοι, ἀλλὰ, καθ' ἃς περιστάσεις ὑπάρχουσιν, εἶναι εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ὁ ἀόρατος σκώληξ εἰς τὸ δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποῦ μαραινεται ἡ θαλερότης και σαπρὸι γίνονται οἱ καρποί. Διότι αὐτοί, καθ' ἃ ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ 1833 διδάσκει, συστηματικῶς μετὰ τοῦ κόσμου τῶν ἰσχυρῶν, και συγχρονικῶς καταλαμβάνουσι θέσεις ὑπεροχῆς και ὑπεριφανείας και νεκροὶ ὄντες και ἔχθροὶ τοῦ Λόγου ἀπὸ διαθέσεως ὑπάρχοντες νεκρῶν οὐ τὸ ἀγνόν και ἄγιον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀδρανείας τῆς ἰδικῆς των και τὸ μολύνουσι διὰ τῆς πονηρίας των. Διότι, ὅπου τυχόν ἐγκατεστάθησαν τοιοῦτοι, ἐκεῖ οἱ ἄμβωνες ἐσίγησαν και οἱ ἐπισκοπικοὶ θρόνοι ἀφώνισαν ἐνεφάνισαν και ἡ ἀνήθικος κοσμικοφροσύνη ἐδέσποσεν ἐν τῇ λαῖ. Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔμεινε ποτὲ ἐντελῶς και οὐσιαστικῶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τὰ πνευματικὰ αὐτῆς δικαιώματα και καθήκοντα διὰ νὰ εἶναι και ἐντελῶς και κατὰ τὸ ἔλον ὑπεύθυνος. Ἀλλὰ εἶναι ὑπεύθυνος. Καὶ ἐπὶ τῆς εὐθύνης ταύτης ὀφείλει νὰ σκεφθῇ και νὰ αἰτήσῃται πλήρη τὰ δικαιώματα αὐτῆς, ἵνα δίδῃ εὐθύνας ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῆς πρὸς τὸν ποιμαινόμενον λαόν.
(ἀκολουθεῖ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν συνήθειαν τοῦ φύλλου μας ἀντὶ τοῦ φύλλου τοῦ Δεκεμβρίου θὰ σταλοῦν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς μας διάφορα θρησκευτικὰ βιβλία. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰανουαρίου ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου θὰ γίνηται ἀνὰ δεκαπενθήμερον.

Ἡ Διεύθυνσις